

Chương thứ 16

BIẾN HOÁ TRONG VÔ CẦU SƠN TRANG

Đã hai năm qua, không chừng không chỉ có hai năm, Thâm Bích Quân chưa bao giờ ngủ ngon như thế.

Cổ xe đang lúc lắc không ngừng. Nàng ngủ như một đứa bé sơ sinh, một đứa bé trong nôi.

Giấc ngủ ngon ấy làm lúc nàng tỉnh dậy, hầu như đã quên hết bao nhiêu thương đau, thống khổ bất hạnh.

Một giấc ngủ ngon, đối với một người sống trong hoạn nạn, là một thang thuốc hiệu nghiệm.

Nàng tỉnh dậy, ánh mặt trời mùa thu huy hoàng chiếu qua song cửa.

Người đánh xe đang ở phía trước vung roi ngựa, miệng hừ khê một khúc điệu nhẹ nhàng, ngay cả tiếng roi chát chúa đơn điệu ấy, nghe ra như một tiết tấu nhịp nhàng làm người ta khoan khoái, đối với người này, trong lòng nàng dâng đầy những nỗi cảm kích.

Nàng vĩnh viễn không ngờ tới rằng, một người mặt mày tro trơ, lạnh lẽo hung bạo, mà còn khả ố ấy, lại có một trái tim thiện lương vĩ đại, lại dám đi mạo hiểm cứu nàng, không những vậy, không hề có mục đích lợi dụng gì.

- Tôi là người thật vô dụng, nhưng tôi có ba đứa con nhỏ, tôi cứu cô, chính là vì mấy đứa nó, tôi sống tới bao nhiêu đó tuổi rồi, ít ra cũng nên làm một chuyện gì cho con tôi hãnh diện chút xíu.

Thâm Bích Quân hiểu những thứ tình cảm đó. Tuy chính nàng chưa có con cái, nhưng nàng biết rõ tình cảm của cha mẹ đối với con mình ra sao.

Bất cứ một người dù có tâm thường đến đâu, ty tiện đến đâu, đều có những thứ tình cảm cao thượng vĩ đại như vậy.

Những người tự cho mình là anh hùng hào kiệt, siêu phàm nhập thánh gì đó, thường thường lại không rồi công để ý đến những thứ tình cảm đó.

Do đó, nàng lại nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng đã từng cứu nàng, không những vậy, mà còn không có mục đích, không có vụ lợi.

Tiêu Thập Nhất Lang của ngày đó, là một người trai trẻ thuần chân, khả ái làm sao.

Nhưng bây giờ nhĩ ? Trái tim nàng lại bị tan vỡ ra.

Tại sao một người bỗng nhiên lại thay đổi kinh hồn như vậy ? Không lẽ tiền bạc có ma lực thay đổi tất cả mọi thứ ?

Cổ xe bỗng nhiên ngừng lại. Thảm Bích Quân vừa ngồi dậy, nàng đã nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Bạch lão tam mở cửa xe ra:

- Tính ra cô cũng đã thức dậy rồi, tôi đi một mạch cũng được một ngày một đêm đấy.

Xem ra y cũng đã mệt nhoài, con đường ấy vốn rất khó chạy xe, và rất dài.

Trong lòng Thảm Bích Quân rất cảm kích:

- Cảm ơn ông.

Trừ ba tiếng đó, nàng không biết có gì hay hơn để nói.

Bạch lão tam nhìn nàng mấy lần, rồi lại cúi đầu xuống, hiển nhiên y có điều gì ngần ngại, rốt cuộc y cũng ngẩng đầu lên nói:

- Tôi còn phải về nhà lo liệu mấy đứa con, tôi chỉ đưa cô tới đây thôi.

Thảm Bích Quân nhin không nổi hỏi:

- Nơi đây là chỗ nào ?

Gương mặt tằm thường của Bạch lão tam bỗng lộ ra một nét biểu tình kỳ dị, cặp mắt lãnh đạm của lão ta, bỗng hiện ra một nụ cười ôn nhu:

- Tôi biết chỗ này cô có đi qua, tại sao cô không xuống xem thử.

Thẩm Bích Quân vuốt lại tóc, nàng xuống xe, đứng trong ánh nắng.

Ánh mặt trời ấm áp như thế, nhưng cả người nàng bỗng nhiên cứng đờ ra.

Ánh dương quang trải xuống một vùng rừng núi, một cái trang viện hùng vĩ huy hoàng hiện ra, như một cung điện trong chuyện thần thoại.

Quả thật nàng có ở nơi đây.

Nơi đây vốn là nhà của nàng ... cái nhà đáng cho người trên thế gian này ngưỡng mộ.

Vô Cầu sơn trang. Một đôi hiệp lữ trong Vô Cầu sơn trang.

Một đôi thanh niên nam nữ được người vũ lâm tôn kính nhất, một người đàn bà mỹ lệ nhất trong giang hồ.

Bọn họ vốn là cặp vợ chồng được người ta ngưỡng mộ nhất.

Nhưng bây giờ thì sao nhỉ ?

Nàng bất giác nhớ lại những ngày tháng liên tiếp huy hoàng thuở xưa, những ngày tháng ấy, tuy có lúc nàng sống rất tịch mịch, nhưng lại theo ý mình, cao quý, được người tôn kính.

Liên Thành Bích tuy không phải là một người chồng lý tưởng, nhưng những hành vi cách cư xử rất chịu đựng và tôn kính nàng của y, nhất định không thể chê bai được. Nàng có lẽ không phải là gì trọng yếu nhất trong đời của y, nhưng y chưa hề quên mất nàng, chưa hề bỏ bê nàng.

Huống gì, y còn là người đàn ông trong cuộc đời của nàng.

Nhưng mà, nàng thì lại bỏ y đi, bỏ hết tất cả mọi thứ, chỉ vì một người ...

Tiêu Thập Nhất Lang!

Y đối với tình cảm của nàng, giống như là một thứ lịch sử vậy, y đem tất cả những gì nàng tôn kính và tự tư trong lòng, thiêu đốt lên, thiêu đốt thành tro bụi.

Vì y, nàng bỏ tất cả mọi thứ, hy sinh mọi thứ. Như vậy có đáng gì không nhỉ ?

Những thứ tình cảm mỹ lệ, mãnh liệt như thế, có phải là vĩnh viễn không thể nào trường cửu được chẳng nhỉ ?

Nước mắt của Thẩm Bích Quân là chẳng rơi.

Nàng đưa tay lên, nhẹ vén lại mái tóc, chậm chậm lấy tay áo lau nước mắt trên mặt mình:

- Hôm nay trời gió quá.

Gió không lớn lắm, nhưng trong lòng nàng, cuồng phong nổi dậy, làm thành cơn bão tố tình cảm, làm thành những cơn sóng dữ dội.

Bất kể ra sao, chuyện cũ cũng đã qua, bất kể chuyện nàng làm là sai hay đúng, đều do nàng cam tâm tình nguyện.

Nàng không hề hối hận, nàng không hề oán trách.

Những tình cảm ngọt ngào nhất, thống khổ nhất trên đời, nàng đã ném qua hết.

Bạch lão tam đứng sau lưng, lão không thấy những nét biểu tình trên gương mặt nàng, lão ta đang thở dài lâm lâm:

- Vô Cầu sơn trang quả thật không hổ là Vô Cầu sơn trang, tôi đánh xe mấy chục năm nay, qua không biết hàng ngàn hàng vạn dặm đường xá, mà chưa từng thấy nơi nào tốt như ở đây.

Thẩm Bích Quân ráng nhin hai hàng lệ:

- Nơi đây quả thật là tốt.

... Chẳng qua, nơi đây không còn phải là của mình, mình không còn tý liên hệ gì với nơi này.

... Mình không còn là người chủ ở nơi đây, cũng không mặt mũi nào về lại chỗ này.

Những câu này, dĩ nhiên nàng không thể nói cho Bạch lão tam nghe.

Nàng không thể làm phiền người nào khác được, lại càng không thể làm cho người khác cảm thấy ngượng ngùng.

Nàng biết từ đây trở về sau, mình nhất định phải sống một mình, mình không thể nương tựa vào ai được.

Nàng đã hạ quyết tâm. Nước mắt của nàng đã khô ráo.

Thẩm Bích Quân quay đầu lại, gương mặt của nàng thậm chí còn lộ ra một nụ cười:

- Cảm ơn ông đã đưa tôi đến nơi này, cảm ơn ông đã cứu tôi ...

Gương mặt của Bạch lão tam lại hiện ra vẻ kỳ quái:

- Tôi đã nói, cô không cần phải cảm ơn tôi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng cái ân tình này ông ban cho tôi, nhất định tôi sẽ có ngày báo đáp.

Bạch lão tam nói:

- Cũng không cần, tôi cứu cô, vốn không phải vì muốn cô báo đáp.

Nhìn gương mặt xấu xí của lão, trong lòng của Thẩm Bích Quân bỗng nổi lên một trận xao động, hầu như nhịn không nổi muốn quỳ xuống, quỳ xuống ôm lấy chân lão, cho lão biết mình cảm kích đến bao nhiêu.

Có điều, nàng không làm như vậy được, nàng trước giờ vẫn là người thực nữ, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng còn như vậy.

Trừ lúc đối với Tiêu Thập Nhất Lang, nàng chưa hề làm chuyện gì vượt qua quy cũ với người khác.

Vì vậy, nàng chỉ còn cách mỉm cười, dịu dàng nói:

- Về nhà cho tôi gởi lời thăm ba đứa nhỏ, tôi tin là chúng nó sau này sẽ thành người siêu quần, bởi vì, chúng nó có người làm gương trước mắt.

Bạch lão tam nhìn nàng, bỗng nhiên quay ngoắt người lại, bước nhanh về cỗ xe ngựa.

Hình như lão ta không dám tiếp xúc ánh mắt của nàng.

Rốt cuộc lão cũng chỉ là một con người, cũng biết xấu hổ, biết cắn rứt trong lòng.

Lão nhảy lên xe ngựa, cầm roi lên vung mấy cái, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Xin cô ráng tự lo thân mình, đề phòng người khác một chút, mấy năm nay người ta đa phần là xấu hơn là tốt ...

Cổ xe đã chạy xa.

Bánh xe quay tít, bụi tung mịt mù dưới ánh dương quang.

Thẩm Bích Quân si dại nhìn bụi bặm bay lên, rồi lại rơi xuống, rồi biến đi ...

Trong lòng nàng bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi không nói ra được, một nỗi sợ hãi chính nàng cũng không thể nào giải thích.

Đây không phải hoàn toàn vì nàng cảm thấy tịch mịch, mà là một cảm giác cô độc còn mãnh liệt hơn, sâu xa hơn, cảm giác tuyệt vọng không có người cứu giúp.

Nàng bỗng nhiên phát hiện ra, cả một đời mình, vĩnh viễn sẽ phải nương tựa vào người khác.

Lúc đầu, nàng nương tựa vào cha mẹ, lấy chồng nàng nương tựa vào chồng, sau đó nàng lại nương tựa vào Tiêu Thập Nhất Lang.

Hai năm nay, tuy nàng không gặp Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng lòng nàng vẫn luôn luôn dựa vào y.

Tình cảm trong lòng nàng, ít ra cũng có chỗ để nương tựa.

Ít nhất nàng cũng còn hy vọng.

Huống gì, hai năm nay, trước sau vẫn còn có người chiếu cố cho nàng, một người chân chính là thực nữ, vốn không nên quá kiên cường, quá độc lập, vốn sinh ra là để cho người khác chiếu cố mình.

Nhưng bây giờ, nàng bỗng biến thành một kẻ không nơi nương tựa, ngay cả tình cảm của nàng, cũng không có chỗ để gởi gắm.

... Tiêu Thập Nhất Lang đã chết rồi.

... Liên Thành Bích cũng đã chết rồi.

Trong lòng nàng, những người ấy đều đã chết, bởi vì, chính trái tim nàng, cũng đã chết rồi.

Một người đã chết đi cõi lòng rồi, làm sao sống được trong một thế giới lạnh lẽo tàn bạo này đây ?

Nàng không biết, hoàn toàn không biết.

Nàng đã hoàn toàn là một người cô độc, tuyệt vọng, không ai cứu giúp.

Không ai hiểu rõ tâm tình của nàng hiện giờ, thậm chí, không ai có thể tưởng tượng ra.

Ánh dương quang huy hoàng như thế, cuộc đời tuyệt diệu như thế, nhưng nàng đã bắt đầu nghĩ đến cái chết.

Chẳng qua, muốn chết cũng không thể chết ở nơi đây, để Liên Thành Bích ra thu xác nàng.

... Bây giờ có phải y còn ngồi trong thư phòng nơi đặc ý nhất của y trong Vô Cầu sơn trang, một mình trầm tư.

... Y sẽ nghĩ chuyện gì ? Có phải đang nghĩ đến người vợ bất trình của y chăng ?

... Bây giờ y đã có người đàn bà khác chưa ? Cũng như Tiêu Thập Nhất Lang vậy, có một người đàn bà vừa trẻ vừa đẹp.

... Đàn ông vốn không chịu được tịch mịch, đàn ông nhất định sẽ không vì bất kỳ người đàn bà nào, mà sống chung trọn đời.

Thậm Bích Quân cảm mình nghĩ tiếp.

Chuyện của Liên Thành Bích, nàng không còn quyền hành gì hỏi tới, dù y có tới hàng trăm hàng ngàn người đàn bà khác, cũng là đúng thôi.

Kỳ quái là, hai năm nay nàng không hề nghe đến tin tức của y.

Thanh danh và địa vị, vốn là chuyện quan trọng nhất trong đời y, thậm chí còn quan trọng hơn cả vợ mình.

Hai năm nay, tại sao giang hồ không ai nghe nói gì về y ? Không lẽ y cũng đã tiêu trầm đi mất ?

Thẩm Bích Quân không muốn nghĩ thêm, nhưng không thể không tiếp tục nghĩ.

... Không ai không chế được tình cảm và ý nghĩ của mình, đây cũng là một trong những bi thương nhất của nhân loại.

Nàng nhất định phải mau mau rời khỏi nơi này, một cành cây một ngọn cỏ nơi đây, đều có thể gợi lại cho nàng rất nhiều kỷ niệm.

Có điều, đúng lúc nàng đang tính bỏ đi, nàng thấy có hai người mặc áo xanh, từ cái cổng vừa lâu đời vừa rộng lớn ấy bước ra.

Nàng chỉ còn cách lùi lại núp sau gốc cây, nàng không muốn người nào nơi đây biết nàng đã trở về.

Nơi đây, ai ai cũng biết mặt nàng, không chừng ai ai cũng đang lấy làm kỳ quái, tại sao nữ chủ nhân ở đây đi lâu rồi mà chưa thấy trở về.

Tiếng chân đi lại càng lúc càng gần, hai người vừa đi vừa nói chuyện vừa cười hỷ hả, vào trong mé rừng bên cạnh.

Xem cách ăn mặc của bọn họ, hình như là người trong sơn trang, chẳng qua người trong Liên gia trang chẳng ai dám cười nói hỷ hả trước cửa trang như vậy. Mặt mày bọn họ, cũng rất lạ.

Hai năm nay trải qua bao nhiêu là biến hóa, ai ai cũng thay đổi, thứ gì cũng thay đổi.

Liên Thành Bích thì sao ?

Thẩm Bích Quân vốn vẫn nghĩ rằng, y giống như tảng đá cổ lão đằng sau trang viện, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Tiếng cười càng lại gần, hai người choàng vai nhau đi lại, một người gương mặt đen sì, tuổi tác cũng không còn trẻ; người kia lại là một gã thiếu niên mặt mày vừa trắng vừa mịn, y như một thiếu nữ.

Bọn họ cũng thấy Thảm Bích Quân, bởi vì, nàng không có ý lánh mặt.

Bọn họ đang nhìn nàng si dại, trông mắt như muốn lòi ra ngoài, bất cứ ai, gặp phải một mỹ nhân như Thảm Bích Quân, không khỏi có một thứ biểu tình như vậy, nhưng bọn gia đình trong Vô Cầu sơn trang phải là ngoại lệ chứ.

Gã đại hán lớn tuổi mặt đen sì kia bỗng nhiên toét miệng ra cười nói:

- Cô lại đây có chuyện gì, có phải đi tìm người không ? Có phải tìm bọn này không ?

Thảm Bích Quân gắng gượng đè nén cơn phẫn nộ trong người, lúc trước nàng nhất định không để những hạng người đó sống ở trong trang viện, có điều, bây giờ, nàng không có quyền hành gì hỏi đến chuyện ở đây.

Nàng cúi đầu xuống, tính bỏ đi.

Bọn họ còn chưa buông tha nàng:

- Tôi tên là Lão Hắc, còn y là Tiểu Bạch, chúng tôi đang tính đi uống rượu, bây giờ cô đến đây, tại sao không theo bọn tôi uống vài ly.

Thảm Bích Quân sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Liên trang chủ các ngươi không lẽ chưa nói rõ các ngươi biết quy cũ trong trang viện thế nào sao ?

Lão Hắc hỏi:

- Liên trang chủ gì ? Quy cũ gì ?

Tiểu Bạch cười nói:

- Cô ta nói chắc là cái tên Liên trang chủ hồi xưa, Liên Thành Bích.

- Cái tên Liên trang chủ hồi xưa ?

Trái tim của Thẩm Bích Quân đang chìm xuống:

- Không lẽ y không còn là trang chủ nơi đây ?

Lão Hắc đáp:

- Hắc không phải từ lâu rồi.

Tiểu Bạch nói:

- Một năm trước, hắc đã bán nơi này cho người khác.

Trái tim của Thẩm Bích Quân hình như đã chìm xuống tận đáy sâu.

Vô Cầu sơn trang vốn là tổ nghiệp của nhà họ Liên, cũng như là tên họ của nhà họ Liên vậy, vốn là nơi Liên Thành Bích trân quý, tự hào nhất.

Để bảo trì lịch sử vinh quang và lâu đời của nhà họ Liên, y cũng đã tận hết phần sức lực của mình.

Làm sao y có thể đem tổ nghiệp của mình bán cho người khác được ?

Thẩm Bích Quân nắm chặt hai bàn tay:

- Nhất định không thể, y nhất định không làm chuyện đó.

Lão Hắc cười nói:

- Tôi cũng có nghe nói, cái vị Liên công tử này không phải là kẻ sặt nghiệp đi bán nhà cửa gia tài của mình, có điều, ai ai cũng có lúc thay đổi.

Tiểu Bạch nói:

- Nghe nói y vì một người đàn bà mà thay đổi đây, biến thành một tên nghiện rượu, lại còn đánh bạc. Cơ hồ không còn cái quần để mặc, còn thiếu không biết bao nhiêu là nợ. Do đó, mới không còn cách gì hơn là bán nơi này cho người ta.

Trái tim của Thẩm Bích Quân vỡ tan thành nhiều mảnh, cả người nàng như bị vỡ ra, cơ hồ không còn đứng nổi.

Trước giờ nàng không hề nghĩ rằng mình là người đã phá hủy cuộc đời của Liên Thành Bích.

Nàng hủy hoại đời người khác, cũng hủy hoại cuộc đời của mình.

Lão Hắc cười một tiếng nói:

- Trang chủ hiện giờ của chúng tôi họ Tiêu, cái vị Tiêu trang chủ này, mới là người siêu quần, dù cho có một vạn đàn bà, cũng đừng tưởng hủy được ông ta.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên lớn tiếng hỏi:

- Y tên gì ?

Lão Hắc ưỡn ngực, kiêu ngạo nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, chính là người giàu có nhất, ...

Thẩm Bích Quân không nghe hắn nói tiếp câu gì khác, nàng bỗng nhiên cảm thấy trước mặt tối sầm lại.

Người của nàng ngã xuống.

Trang viện này rất lớn, rất hùng vĩ.

Phong Tứ Nương nhìn mái ngói cong cong đằng xa, nhin không nổi thở ra nói:

- Nhà cửa như thế này, anh còn có bao nhiêu cái ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Không nhiều lắm, chẳng qua những chỗ lớn hơn đây, cũng chẳng ít.

Phong Tứ Nương cắn môi, nói:

- Tôi mà là Băng Băng, tôi nhất định sẽ chọn một nơi lớn nhất vào đó ở.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Rất có thể lắm.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Căn nhà lớn nhất của anh ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ở gần đây.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt hỏi dò chừng:

- Vô Cầu sơn trang hình như cũng gần đây ?

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng lộ vẻ thông khổ, y từ từ nói:

- Vô Cầu sơn trang bây giờ cũng là của tôi.

Cách bố trí trong hoa sảnh, vẫn còn như thuở nào, bình hoa để trên bàn, là lễ vật của Trương nhị gia ở Khai Phong tặng.

Cây ngô đồng bên ngoài cửa, cây liễu nằm ngang bên góc nhà, cũng y dạng như lúc trước.

Còn người nhĩ ?

Nước mắt của Thẩm Bích Quân lại trào ra đầy hai bên má.

Thật tình nàng không muốn về lại chốn này, khổ nỗi, lúc nàng tỉnh lại, lập tức nhận ra mình về tới nơi đây.

Ánh tà dương chiếu lên một chiếc ghế lớn bằng gỗ màu đỏ để trong góc.

Đây là chiếc ghế Liên Thành Bích rất thích ngồi khi tiếp đãi tân khách, bây giờ chiếc ghế ấy xem ra vẫn còn mới mẻ lắm.

Ghế nhất định không biết già, bởi vì, ghế không có tình cảm, không biết tương tư.

Nhưng người ngồi trên ghế thì sao nhĩ ?

Người trên ghế đã bị hủy hoại, bị nàng hủy hoại đấy.

Cái nhà này cũng bị nàng hủy hoại, vì Tiêu Thập Nhất Lang, nàng hủy hoại tất cả.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không bị hủy hoại.

- Cái vị Tiêu trang chủ này, mới là người siêu quần, dù cho có một vạn đàn bà, cũng đừng tưởng hủy được ông ta.

Đây vốn là nhà của nàng, nhà của nàng và Liên Thành Bích, bây giờ lại trở thành của Tiêu Thập Nhất Lang.

Đây là một chuyện thật tàn bạo, thật mỉa mai đến bao nhiêu ?

Thẩm Bích Quân không muốn tin rằng những chuyện này có thể phát sinh ra như vậy được, nhưng bây giờ nàng không thể nào không tin.

Tuy chưa hoàng hôn, cũng gần hoàng hôn lắm.

Gió thổi qua cây ngô đồng trong sân, ngô đồng hình như đang thở dài.

Tại sao Tiêu Thập Nhất Lang đi mua tòa trang viện này ? Có phải y muốn biểu lộ oai phong trước mặt nàng ?

Nàng không muốn nghĩ đến con người của Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng chỉ muốn xông ra khỏi nơi đây càng nhanh chừng nào càng tốt chừng đó.

Nơi đây là của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng không thể ở đây ngay cả một giây phút.

Chính ngay lúc đó, phía sau sân, bỗng có tiếng người lão nháo, có người đang la:

- Có trộm! ... Mau mau lại bắt trộm.

Tiêu Thập Nhất Lang mới là kẻ trộm chân chính, không những y ăn trộm tất cả sở hữu của bọn họ, y còn ăn trộm cả trái tim của nàng.

Hiện giờ, nếu có người lại ăn trộm đồ của y, đây mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thẩm Bích Quân chắc chắn rằng, nàng chỉ hy vọng tên trộm đó có thể lấy hết đồ đạc trong nhà, bởi vì, những thứ đó, tất cả đều không phải của Tiêu Thập Nhất Lang. Nàng quyết tâm đuổi tên trộm này ra khỏi nhà.

Nàng đứng dậy, chạy ra cửa sau ra sân sau ... đương nhiên nơi đây chẳng ai rành rọt bằng nàng.

Sân sau, có mười mấy gã đại hán mặc áo xanh, người cầm đao, người cầm côn, đang vây quanh một người.

Người đó áo quần lam lũ, đầu tóc bù xù, râu ria để đầy cả mặt mũi, xem ra tuổi tác cũng không còn nhỏ.

Lão Hắc cầm trong tay cây đao sáng loáng, đang la lối om sòm:

- Mau mau thả đồ trên tay ngươi xuống, nếu không ta đánh gãy cặp đùi chó của ngươi.

Người ấy lấy hai tay ôm chặt một thứ gì đó khư khư trong lòng, chết cũng không thả ra, chỉ lẩm bẩm trong miệng:

- Tôi không phải là ăn trộm ... tôi lấy đồ này, là của tôi mà.

Giọng nói khàn khàn mà âm ớ, nhưng nghe ra rất quen thuộc.

Cả người của Thẩm Bích Quân bỗng cứng đờ ra.

Nàng bỗng nhiên nhận ra, cái gã áo quần lam lũ đang bị người ta gọi là "trộm" đấy, chính là Liên Thành Bích.

Quả thật là Liên Thành Bích đấy sao ?

Chỉ mới hai năm trước, y còn là thiếu niên anh hùng được mọi người tôn kính nhất, có tương lai nhất trong thiên hạ vũ lâm.

Chỉ mới hai năm trước, y còn là người rất trọng nghi biểu, trọng cách ăn mặc nhất.

Phong độ nghi biểu của y, vĩnh viễn là siêu phàm, áo quần của y, vĩnh viễn tìm không ra một tý bụi bặm, một nếp nhăn, gương mặt của y vĩnh viễn thần thái phi dương, dung quang hoán phát.

Làm sao y bỗng biến thành một người hình dạng như vậy ?

Chỉ mới hai năm trước, y còn là một vị công tử quý phái trong một nhà thế gia hiển hách nhất trong vũ lâm.

Bây giờ y biến thành một tên ăn trộm.

Một người thay đổi sao mà lớn lao thế ? Sao mà đáng sợ thế ?

Thẩm Bích Quân có chết cũng không tin ... đã không muốn tin, cũng không thể, lại càng không dám tin.

Người này quả thật là Liên Thành Bích.

Nàng còn nhận ra được cái giọng của y, còn nhận ra được ánh mắt của y.

Ánh mắt của y đã biến thành như của một con dã thú bị thương, đầy những đau khổ và tuyệt vọng.

Nhưng ánh mắt của một người, hình trạng, cách nhìn, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Nàng vốn đã thề với mình, nhất định không để cho Liên Thành Bích thấy mặt, bởi vì nàng không muốn gặp y, cũng không nỡ gặp y.

Có điều ngay trong lúc đó, nàng đã quên hết tất cả.

Nàng bỗng nhiên lấy hết sức lực bình sinh xông lại, xông vào trong đám người đó, xông thẳng tới trước mặt Liên Thành Bích.

Liên Thành Bích ngẩng đầu lên, y đã nhìn thấy nàng.

Cả người y bỗng nhiên như cứng đờ ra:

- Em ... quả thật em đây sao ...

Thẩm Bích Quân nhìn y, nước mắt là chả rơi xuống.

Liên Thành Bích bỗng nhiên quay người lại, tính bỏ chạy.

Có điều, động tác của y không được linh hoạt bằng lúc xưa nhiều, y không thoát ra khỏi đám đông đang vây quanh.

Huống gì, Thảm Bích Quân đã chụp lấy tay y, lấy hết toàn thân lực khí của nàng, giữ lấy y.

Cả người của Liên Thành Bích lại mềm ra.

Nàng chưa bao giờ dùng sức nắm tay của y lại.

Y không hề nghĩ rằng nàng còn nắm lấy tay của y chặt như vậy.

Y nhìn nàng, nước mắt trào ra hai bên má.

Cái thứ tình cảm ấy, đương nhiên là Lão Hắc không thể nào nghĩ ra được, cũng không thể nào hiểu rõ được.

Y vung đao xông lại:

- Chém tên tiểu tặc này một cái chân rồi tính sau, xem hấn còn dám lại hay không.

Ánh đao lóe lên, quả nhiên y chém vào đùi Liên Thành Bích.

Liên Thành Bích vốn không có ý phản kháng, không thể phản kháng, giống như một con thú bị thương, nằm trong hổ bẫy của người thợ săn.

Có điều, bàn tay ấy của Thảm Bích Quân bỗng mang lại cho y một thứ lực lượng và dũng khí.

Bàn tay của y vung lên, đánh rơi cây đao trên tay Lão Hắc, vung tay cái nữa, lão Hắc đã bị đánh văng ra té ngửa mặt lên trời.

Mỗi người ở đó đang ngớ mặt ra.

Chẳng ai ngờ được rằng, một người không chịu nổi một bạt tai, bỗng nhiên lại có sức lực dường đó.

Liên Thành Bích chẳng thèm nhìn bọn họ nửa mắt, chỉ đứng nhìn si dại vào Thảm Bích Quân, y nói:

- Tôi ... đáng lý ra tôi vĩnh viễn sẽ không trở lại chốn này.

Thẩm Bích Quân gật gật đầu:

- Em biết.

Liên Thành Bích nói:

- Có điều ... có điều có một thứ tôi không thể bỏ lại.

Trong tay y đang ôm khư khư, chết cũng không thả ra, chính là một bức tranh, chẳng qua chỉ là một bức tranh rất bình thường.

Bức tranh ấy, tại sao lại đối với y quan trọng như thế ?

Thẩm Bích Quân biết, chỉ có nàng mới biết.

Bởi vì, bức họa ấy, là do chính nàng vẽ ... là một bức chân dung nàng đã chiếu gương vẽ ra.

Bức họa ấy không có gì đặc biệt, nhưng người nàng vẽ là chính mình.

Liên Thành Bích đã bỏ đi tất cả mọi thứ, thậm chí ngay cả sản nghiệp tổ truyền của y, ngay cả thanh danh và gia nghiệp hiển hách.

Nhưng y không bỏ được bức họa ấy. Đây là lý do gì ?

Thẩm Bích Quân cúi đầu, những giọt lệ rơi đầm cả ngực áo.

Bọn đại hán mặc áo xanh kinh ngạc nhìn họ, không biết có người nào đó bỗng la lên:

- Ta biết tên tiểu tặc này là ai rồi, hẳn nhất định là trang chủ ngày xưa ở đây tên là Liên Thành Bích.

Lại có người đang cười nhạt nói:

- Nghe nói Liên Thành Bích là một tay hảo hán đội trời đạp đất, tại sao lại biến thành tên ăn trộm ?

- Bởi vì, y đã thay đổi, vì một người đàn bà mà thay đổi.

- Người đàn bà ấy, có phải là người này không ?

- Người đàn bà không lẽ là Thẩm Bích Quân ?

Những lời nói ấy, giống như một quả trùy, nện vào trái tim của Liên Thành Bích, nện vào trái tim của Thẩm Bích Quân.

Nàng cắn chặt răng, thân hình vẫn cứ run rẩy.

Liên Thành Bích không dám nhìn vào mặt nàng, y cúi đầu, rầu rầu nói:

- Chắc tôi đi đây.

Thẩm Bích Quân gật gật đầu.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi ... tôi không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp lại em ở nơi đây.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Anh không muốn gặp lại em ?

Câu nói ấy đáng lý ra nàng không nên hỏi, nhưng nàng đã hỏi rồi.

Câu nói ấy Liên Thành Bích cũng không biết trả lời ra sao, cũng không cần phải trả lời.

Y bỗng nhiên quay người lại:

- Chắc tôi phải đi đây.

Thẩm Bích Quân lại nắm lấy tay y, nhìn y dăm dăm:

- Em cũng phải đi đây, anh còn muốn đem em theo không ?

Liên Thành Bích bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt của y lộ đầy kinh ngạc, mà cũng đầy vẻ cảm kích:

- Anh đã thành ra như thế này, em còn muốn theo anh ?

Thẩm Bích Quân gật gật đầu.

Nàng biết y không bao giờ hiểu được, chính vì y đã ra thế này, do đó, nàng mới đòi theo y.

Nếu y vẫn còn là Liên Thành Bích khi xưa, chắc chắn nàng ngay cả nhìn cũng không nhìn y một lần.

Có điều, bây giờ ... bây giờ làm sao nàng nhẫn tâm bỏ y mà đi ? Làm sao nàng nhẫn tâm nhìn y tiếp tục cuộc sống trụy lạc ?

Nàng dùng sức kéo bàn tay y:

- Muốn đi, mình cùng đi.

Chính ngay lúc đó, nàng bỗng nghe có tiếng người lạnh lùng nói:

- Nơi đây vốn là của các người, các người bắt tất phải đi đâu.

Đây là giọng nói của Tiêu Thập Nhất Lang.

Giọng nói vẫn rất lạnh lùng, vẫn rất trấn định.

Không ai có thể nghĩ được rằng, y dùng hết bao nhiêu lực khí, mới không chế nổi đau khổ và khích động của mình.

Đám người đã tản mác ra.

Thẩm Bích Quân đã thấy mặt y, Liên Thành Bích cũng thấy y.

Y giống như một người có đầu bằng đá, đứng bất động dưới cây ngô đồng.

Gương mặt y trắng bệch, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng hình như trắng dã.

Cả người của y như đã bị tê dại.

Thẩm Bích Quân nhìn y một cái, lập tức quay đầu đi, làm như không biết y là ai.

Liên Thành Bích lại càng không thể nhìn y.

Con người ấy xem ra kiên cường bạo tàn, còn mình thì đang tan vữa trụy lạc.

Y tính đẩy tay Thảm Bích Quân ra:

- Em để anh đi.

Thảm Bích Quân cắn chặt răng, nói từng tiếng một:

- Em đã nói rồi, muốn đi, hai đứa mình cùng đi.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang cắn răng, y nói:

- Tôi cũng nói rồi, các người không phải đi đâu cả, nơi đây vốn là của các người.

Thảm Bích Quân lạnh lùng nói:

- Nơi đây quả thật trước kia là của chúng ta, nhưng hiện tại không phải.

Nàng vẫn không quay lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cũng đang ráng sức không chế chính mình:

- Tuy chúng ta không phải là những nhân vật gì, nhưng chúng ta còn chưa thềm đến đồ bố thí của hạng người như ngươi, dù chúng ta ra ngoài đường có chết ngay giữa đó, cũng không ở lại nơi đây.

... Chúng ta ... Chúng ta ... Chúng ta ...

... Chỉ có "chúng ta" mới vĩnh viễn không chia rẽ được, còn ngươi chẳng qua chỉ là một người đơn độc thế thôi.

Hai chữ "chúng ta" như một lưỡi dao, cắt trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang ra làm nhiều mảnh, cũng cắt đi hết niềm hy vọng của y.

Y bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện ... ít nhất, y cũng tự cho rằng mình đã hiểu.

Y không nói gì thêm, ngay cả một chữ cũng không.

Có điều, Phong Tứ Nương đứng bên cạnh y, đã xông lại, xông lại trước mặt Thảm Bích Quân, lớn tiếng nói:

- Cô thật tình muốn đi theo y, tôi chẳng ngăn trở gì, nhưng tôi nhất định phải cho cô biết một chuyện.

Thẩm Bích Quân đang lắng nghe.

Phong Tứ Nương nói:

- Y không phải là hạng người cô tưởng tượng đâu, y đối với cô còn ...

Thẩm Bích Quân cười nhạt, nàng bỗng nhiên ngắt lời:

- Tôi đã quá hiểu hạng người như hắn, không cần cô phải giải thích.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng cô hiểu lầm y rồi, chuyện nào cô cũng hiểu lầm.

Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:

- Không cần tôi hiểu lầm hay không hiểu lầm, bây giờ cũng không quan hệ gì cả.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Bởi vì tôi và hắn không có một điểm quan hệ nào cả.

Nàng kéo tay Liên Thành Bích, đi nhanh ra ngoài.

Nàng cũng chẳng quay đầu lại:

- Nhưng sớm muộn gì chúng ta sẽ quay lại đây, dựa vào bản lãnh chúng ta mà về đây, không cần các người phải bố thí.

Liên Thành Bích đi theo nàng ra ngoài, ngực của y ưỡn lên.

Y biết sớm muộn gì mình cũng sẽ trở về đây.

Chuyện gì y chân chính muốn làm, sớm muộn gì y cũng sẽ làm được, trước giờ y chưa hề bị thất bại qua một lần.

Bây giờ, y đã đoạt lại được Thảm Bích Quân, sớm muộn gì cũng có ngày, y sẽ thấy Tiêu Thập Nhất Lang nằm gục dưới chân mình.

Hoàng hôn, chính là hoàng hôn, gió càng lạnh, lạnh thấu vào xương tủy.

Mọi người đều đã đi hết cả, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn đứng bất động ở đó, trong gió thu, dưới cây ngô đồng.

Phong Tứ Nương không hề bước lại, chỉ đứng ở bên này, nhìn y.

Gió thổi vào cây ngô đồng, lá ngô đồng rơi lá tả.

Một chiếc lá, rơi xuống dưới chân y.

Y cúi người xuống, muốn lượm lên, nhưng chiếc lá đã bị gió thổi đi mất, kiếp người có bao nhiêu là chuyện, phải chăng cũng như chiếc lá vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cười lên, cười lớn lên.

Phong Tứ Nương kinh ngạc nhìn y, nếu y đau lòng quá mà rơi nước mắt, thậm chí còn kêu gào khóc lóc, nàng sẽ không ngạc nhiên, có điều y cười như vậy, khiến nàng cảm thấy trái tim muốn vỡ tan, cũng như chiếc lá trên cây ngô đồng, tan rã thành hàng ngàn hàng vạn mảnh.

Trên đời này không chừng chỉ có nàng là người hiểu rõ nỗi đau thương và thống khổ của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ hơn ai cả, nhưng nàng cũng biết, bất kỳ ai, cũng không thể vì y mà gắng gượng giữ Thảm Bích Quân lại, nhìn Liên Thành Bích đã biến thành hình dạng như vậy, bất kỳ ai cũng không thể không có cảm xúc.

Bấy giờ Tiểu Bạch cũng đang rón rén bước vào, cũng đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang ra vẻ kinh ngạc, trước giờ y chưa bao giờ nghe ai có giọng cười như vậy, gương mặt trắng trẻo của y bất giác sợ quá biến ra xanh lè, Phong Tứ Nương rón rén lau sạch nước mắt, nhin không nổi tính bước lại tìm cách cho Tiêu Thập Nhất Lang không cười như vậy nữa, cười và khóc tuy đều là một cách phát tiết, nhưng có lúc cũng làm tinh thần người ta bị hủy hoại, nào ngờ tiếng cười của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngưng bật lại, cũng thình lình như lúc y mới bắt đầu cười.

Tiêu Bạch bảy giờ mới thở phào ra một cái, khom lưng nói:

- Bên ngoài có người xin cầu kiến.

Ai biết được Tiêu Thập Nhất Lang đến nơi này ? Làm sao biết được ? Tìm y làm gì ? Đây vốn là chuyện làm người ta phải bỏ công ra suy nghĩ, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng suy nghĩ gì cả, nguyên cả người y hình như trống rỗng, không có chuyện gì làm cho y muôn suy nghĩ, y vầy vầy tay nói:

- Gọi họ vào đây!

Một người đang đau khổ, chuyện đáng sợ nhất không phải là khóc, hoặc là cười, hoặc là kích động, mà là không cảm giác gì.

Tiêu Thập Nhất Lang đứng si ngốc dưới cây ngô đồng, hình như lại biến thành một người đầu bằng đá.

Phong Tứ Nương đứng ở xa xa nhìn y, ánh mắt đầy vẻ quan tâm và ưu lự, nàng nhất định không thể đứng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang đang tan rã dần ra như vậy, nhưng nàng lại không nghĩ ra được cách gì an ủi y, cũng không biết phải đợi đến lúc nào y mới trở lại trạng thái bình thường, cái thứ kích thích ấy, vốn không phải là chuyện ai ai cũng có thể chịu đựng được.

Nếu Tiêu Thập Nhất Lang không chịu nổi, nếu y cứ vậy mà chìm xuống, cái hậu quả ra sao Phong Tứ Nương có nghĩ cũng không dám nghĩ cả nghĩ tới.

Nàng đã thấy Liên Thành Bích biến ra một người như thế nào, nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang không chừng còn biến đổi một cách đáng sợ hơn vậy.

Một người bước từ ngoài sân vào, xem ra có vẻ là một thiếu niên rất quý cũ, thành thực, không chừng y chỉ được xem là một đứa bé.

Thân hình của y không cao, chân tay xương cốt hình như chưa được phát triển toàn bộ, trên mặt cũng có nét trẻ con, nhưng cặp mắt rất bén nhọn lạnh lẽo, thậm chí còn có đốm một vẻ tàn bạo trong đó.

Gã thiếu niên bước lại trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, nhìn thấy nét mặt kỳ dị của Tiêu Thập Nhất Lang, y vẫn chẳng lộ vẻ gì kinh dị, chỉ ra vẻ rất quý cũ khom lưng lại nói:

- Tại hạ phụng mệnh lại đây bái kiến Tiêu trang chủ ...

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhăn nhúm lại, y gần giọng nói:

- Ta không phải là trang chủ ở đây, cũng không phải là Tiêu trang chủ, ta là Tiêu Thập Nhất Lang, một tên đại đạo giết người không chớp mắt.

Gã thiếu niên chẳng thay đổi sắc mặt, gã đợi y nói xong, bèn khom lưng nói:

- Nơi đây có một thiệp mời, tại hạ phụng mệnh đem lại giao cho Tiêu đại hiệp, xin Tiêu đại hiệp xem xong, trả lời thư dùm.

Thiệp mời màu trắng, như là thiệp cáo phó đám tang.

Nét mặt của Tiêu Thập Nhất Lang dần dần bình tĩnh trở lại, tuy vẫn còn vẻ ngó ngẩn.

Y từ từ đưa tay tiếp lấy tấm thiệp, rút tờ giấy ra, đưa cặp mắt dò dẫm nhìn tròng tròng vào.

Bỗng nhiên, gương mặt hầu như cứng đờ của y bỗng lộ ra một sự biến hóa kỳ dị không sao tả được, cặp mắt vô thần của y cũng sáng rực lên.

Cái thiệp mời giống như một cây kim, người bị tê liệt, vốn phải cần một cây kim đâm cho một cái, mới chịu tỉnh lại.

Cặp mắt của Phong Tứ Nương cũng sáng lên, nàng nhin không nổi hỏi:

- Trên thiệp đề tên ai mời ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Bảy người.

Phong Tứ Nương chau mày:

- Bảy người ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu, nói:

- Người thứ nhất là Ngư Nhật Nhân.

Ngư Nhật Nhân, trên đời này làm gì có cái tên cổ quái kinh sợ như vậy ?

Phong Tứ Nương nghe đến cái tên đó lại thay đổi nét mặt, nàng hỏi:

- Hải Thượng Sa Vương ?

Tiêu Thập Nhất Lang lại gật gật đầu:

- Trừ Hải Thượng Sa Vương ra, còn ai đi kêu cá ăn người ?

Phong Tứ Nương thở nhẹ ra, nàng lại hỏi:

- Còn sáu người kia là ai ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Kim Bồ Tát, Hoa Như Ngọc, Kim Cung Ngân Đạn Trảm Hồ Dao Truy Vân Tróc Nguyệt Thủy Thượng Phiêu Lệ Thanh Phong, Hiên Viên Tam Khuyết, Hiên Viên Tam Thành, còn có tên Nhân Thượng Nhân.

Phong Tứ Nương bắt giắc thở ra, hết thấy những đôi đầu của Tiêu Thập Nhất Lang, lần này hình như tụ lại ở một nơi.

Phong Tứ Nương nhin không nổi lại hỏi:

- Bọn này tụ vào một chỗ, mời anh lại là có ý gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đã dự bị sẵn một trăm tám chục vò rượu ngon, hy vọng ông bạn sẽ lại uống một trận.

Hiên nhiên đây là những lời trên lá thiệp, y lại tiếp tục đọc:

- Rượu ngon dễ say, ông bạn lại sẽ say, nếu sợ say, không lại cũng được.

Phong Tứ Nương nói:

- Dĩ nhiên là anh không sợ say ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Tôi cũng không sợ chết.

Phong Tứ Nương hiểu ý nói gì, lá thiệp ấy không chừng muốn viết là:

- Ông bạn lại sẽ chết, nếu sợ chết, không lại cũng được.

Nàng lại thở ra, nói:

- Vì vậy dĩ nhiên anh không đi không được.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không đi không được.

Phong Tứ Nương nói:

- Một trăm tám mươi vò rượu ngon ấy, rất có thể là một trăm tám mươi cái bầy rập.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết.

Phong Tứ Nương nói:

- Anh vẫn cứ muốn đi ?

Câu trả lời của Tiêu Thập Nhất Lang vẫn là một câu nói:

- Không đi không được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bọn họ mời anh lúc nào ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tối ngày mai.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sa Vương mời khách, đương nhiên là ở trên thuyền.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thuyền ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời, y quay đầu lại, nhìn gã thiếu niên, cũng hỏi y như vậy:

- Thuyền ở đâu ?

Gã thiếu niên khom lưng đáp:

- Nếu Tiêu đại hiệp có ý lại phó ước, tại hạ sớm mai sẽ chuẩn bị xe lại rước.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vậy thì người chuẩn bị xe đi.

Gã thiếu niên khom lưng lần nữa, y đã chuẩn bị đi, bỗng nhiên nói:

- Tại hạ không phải lại đây một mình.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao ?

Gã thiếu niên nói:

- Còn có hai vị, nãy giờ đi sau lưng tại hạ, nhưng không phải là đồng bạn.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Hai người ấy là ai ?

Gã thiếu niên nói:

- Tại hạ không biết, mà cũng chẳng thấy họ.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nếu đã không thấy, làm sao biết sau lưng có người ?

Gã thiếu niên nói:

- Tại hạ có thể cảm thấy được.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cảm thấy gì ?

Gã thiếu niên nói:

- Sát khí!

Y chậm chậm nói tiếp:

- Hai vị tiền bối đi sau lưng tại hạ, giống như hai lưỡi kiếm đã tuốt vỏ, đâm cứng vào huyết đạo sau lưng tại hạ vậy.

Lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, tất nhiên có sát khí, có điều, người cảm thấy được luồng sát khí vô hình ấy, trên đời này không có mấy người.

Gã thiếu niên này xem ra vẫn còn là một đứa bé.

Tiêu Thập Nhất Lang chăm chú nhìn y, bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi là môn hạ của ai ?

Gã thiếu niên đáp:

- Gia sư họ Ngư.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ngư Ngật Nhân ?

Gã thiếu niên gật gật đầu, gương mặt không vì cái tên kỳ quái đáng sợ ấy mà lộ vẻ gì bất an.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người tên họ là gì ?

Gã thiếu niên trù trù nói:

- Tại hạ họ Tiêu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tiêu thế nào ?

Gương mặt của gã thiếu niên lộ vẻ bất an, không lẽ tên của y còn kỳ quái, đáng sợ hơn Ngư NGắt Nhân ?

Tiêu Thập Nhất Lang lại hỏi tới:

- Tiêu thế nào ?

Hiển nhiên y đã cảm thấy được gã thiếu niên đang có vẻ bất an, và tò mò muốn biết.

Gã thiếu niên lại tần ngần một hồi, rốt cuộc cúi đầu nói:

- Tiêu Thập Nhị Lang.

Tiêu Thập Nhị Lang, gã thiếu niên lại có tên là Tiêu Thập Nhị Lang, Tiêu Thập Nhất Lang bật cười, cười lớn.

Gã thiếu niên bỗng nhiên nói:

- Cái tên ấy không buồn cười tí nào.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Thế nào ?

Gã thiếu niên nói:

- Theo tại hạ biết, trong giang hồ hiện giờ, ít nhất là bốn năm người có tên Thập Nhị Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi cười hỏi:

- Có ai tên Thập Tam Lang không ?

Gã thiếu niên nói:

- Có.

Quả thật là có người.

Gã thiếu niên nói:

- Thập Tam Lang cũng có hai vị, một vị tên là Vô Tình Thập Tam Lang, còn vị kia là Đa Tình Thập Tam Lang.

Chính y cũng đang cười, bởi vì chuyện này quả thật rất thích thú, thậm chí còn gần như là hoạt kê:

- Trừ Thập Tam Lang ra, trong giang hồ còn có Thập Tứ Lang, Thập Thất Lang, Thập Cửu Lang, Tiêu Thập Lang.

Hết chương 16